

[Steffensen.]

ordenen, ville det, hvis der skulle holdes lige så lange taler som hidtil, tage henimod 48 timer.

Ved første behandling af lovforslaget om dødsstraf udtalte jeg, at jeg ikke kunne stemme for dødsstraffen. Jeg har ikke ændret standpunkt og ønsker at stemme imod ovforslaget.

Wiinblad: Det undrer mig, at det ærede medlem hr. Chr. Nielsen igen vil komme ind på dette problem. For det første lovede jeg ikke under sagens første behandling at ville fremskaffe en sådan faksimile. Jeg udtalte, som det ærede medlem selv citerede, håbet om, at den ville kunne fremlægges, men der skete så et par andre ting. Der skete bl. a. dette dagen efter, at „Social-Demokraten“ sendte en erklæring til det ærede medlems partiorgan, hvori man i henhold til presseloven forlangte optaget en erklæring — som „Social-Demokraten“ forøvrigt selv indeholdt dagen efter —, hvori man stemplede det ærede medlems udtalelser som værende løgn, ja, man nøjedes ikke med det, man sagde yderligere: 100 pct. løgn. Derefter bragte „Land og Folk“ et åbent brev fra det ærede medlem, som han forøvrigt selv var så elskværdig at sende mig som søndagsbrev — uden at det forøvrigt ødelagde min søndagsro. På dette åbne brev svarede „Social-Demokraten“ igen, idet det stadig fastholdt, at det ærede medlems udtalelser var løgn, og uden at det ærede medlem under nogen form reagerede.

Jeg tror, det er noget af en undtagelse, at en dansk rigsdagsmand offentligt stemples i et stort og udbredt blad som farende med løgn uden at reagere. Jeg tror, at hvis det var en rigsdagsmand fra et hvilket som helst andet parti, ville hans parti omgående sige til ham: vær så venlig at lægge sag an mod dette blad og få sagens sammenhæng konstateret. Det har han ikke gjort. Det med faksimilen er i og for sig ganske ligegyldigt. Det er „Social-Demokraten“, der nu stempler det ærede medlem efter fortjeneste. Det er jo slet ikke noget ukendt, at man fra politisk side både her og andre steder udslynger en række påstande, insinuationer og beskyldninger, altid i håb om, at det går nok. Det går ikke i dette tilfælde. Hvis det ærede medlem overhovedet vil have, at man fremtidig skal regne det allerringeste med hans beskyldninger, har han ganske givet pligt til at anlægge sag mod „Social-Demokraten“.

Chr. Nielsen: Hvad det ærede medlem hr. Wiinblad nu og i fremtiden vil tro om mig,

interesserer mig så uendelig lidt. Det afgørende er, hvad det danske folk tror om denne sag, det er nok så vigtigt, og jeg synes i den forbindelse, at „Social-Demokraten“ havde en vis moralsk pligt til at fremlægge den faksimile, som det ærede medlem hr. Wiinblad omtalte. Det er rigtigt, at man har fået optaget en berigtigelse i „Land og Folk“, men det er vel lige så rigtigt, at så at sige enhver omtrent om hvad som helst kan lave en berigtigelse, som han i henhold til presseloven kan få optaget. En berigtigelse er overhovedet ikke nogen dokumentation og vil aldrig blive opfattet som nogen dokumentation. Lad os få denne faksimile, så kan vi se på tingene. Indtil den tid opretholder jeg mine påstande.

Justitsministeren (Helga Pedersen): Jeg vil gerne takke udvalget for det grundige arbejde, det har udført i denne sag, og de ærede medlemmer, der har talt i dag, for de bemærkninger, de har knyttet til udvalgets betænkning.

Den kritik, der af udvalget er rettet imod udeladelsen af regeringsforslagets § 101, kan jeg, som det vil være det høje ting bekendt fra min forelæggelsestale her, i det væsentlige tiltræde. Det samme gælder betragtningerne vedrørende konfiskationsreglen. Forsåvidt angår regeringsforslagets § 103, stk. 2, nr. 5, er jeg ikke ganske enig med udvalgets flertal. Vel er det særlig angribeligt som leder af parti- og organisationsarbejde at samarbejde med fjenden, men jeg vil dog tro, at den skitse, det ærede udvalg har udkastet, rummer en del tvivl, og at de odiose tilfælde vi kunne rammes efter andre bestemmelser i forslaget.

Det ærede medlem hr. Elmquist fremsatte nogle betragtninger vedrørende formuleringen af § 129 a under henvisning til betænkningen, hvor det hedder — et kort citat —:

„Flertallet finder det uheldigt, at det efter den af folketinget gennemførte ændring vil være straffrit bevidst usandfærdigt offentligt at tillægge regeringen eller nogen anden offentlig myndighed en handling, som den ikke har foretaget, såfremt den pågældende udtalelse blot ikke skønnes at kunne skade landets interesser i forhold til udlandet.“

Jeg henviser vedrørende min personlige opfattelse angående paragraffens hensigtsmæssighed til mine bemærkninger ved forelæggelsen her i det høje ting, men må dog sige, at betænkningens udtalelse synes mig lidt for stærk, når det fremhæves, at det vil være straffrit at udtale sig således, som det